

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRÁVEDLNOSTI ČR

V Praze dne
Čj. MSP-456/2014-OD-SPZ/3
Počet listů: 3
Přílohy: 1

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. T.V. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 3 Nt 2510/2014

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného T.V.

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému rozsudku Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 4. 2014 sp. zn. 3 Nt 2510/2014.

Rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 4. 2014, č. j. 3 Nt 2510/2014-31, bylo rozhodnuto tak, že podle § 268 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen „ZMJS“), se uznává na území České republiky rozhodnutí Obvodního soudu Mnichov ze dne 3. 8. 2012 sp. zn. 811 Cs 266 Js 167197/12, které nabylo právní moci 12. 9. 2012, jímž byl T.V. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 242 odst. 1 trestního zákoníku Spolkové republiky Německo, jehož se dopustil tím, že dne 2. 6. 2012 kolem 16.50 hodin odcizil z obchodních prostorů firmy čtyři parfémů v hodnotě 167.10 EUR s tím ponechat si toto zboží pro sebe bez zaplacení. Současně byl uznán v témže rozhodnutí uložený peněžitý trest ve výši 600 EUR a náklady řízení ve výši 60 EUR, tedy celkem 660 EUR, což odpovídá částce ve výši 16.684,80 Kč.

Rozsudek byl vyhlášen ve veřejném zasedání, které se konalo dne 24. 4. 2014, přičemž po jeho stručném odůvodnění a poučení o právu opravného prostředku státní zástupce a obviněný (i za osoby oprávněné) prohlásili, že se práva odvolání vzdávají a netrvají na písemném odůvodnění rozhodnutí.

Ve smyslu ust. § 129 odst. 2 tr. řádu byl ve věci vyhotoven zjednodušený rozsudek, který neobsahuje odůvodnění (viz č.l. 31-32 trestního spisu).

Po přezkoumání předmětného spisového materiálu jsem dospěl k názoru, že se závěry tohoto rozsudku, jakož i s postupem soudu, se nelze v dané věci v plném rozsahu ztotožnit, a to z následujících důvodů, které konkretizují pod jednotlivými body uvedenými níže.

1. Poučení o právu na podání opravného prostředku proti uznanému rozhodnutí německého soudu.

Podle § 5 odst. 1 ZMJS nelze cizozemskému orgánu mezinárodní justiční spolupráci poskytnout, pokud by to bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky nebo s takovou zásadou právního řádu České republiky, na které je třeba bez výhrady trvat.

Podle § 266 odst. 1 ZMJS nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zasláné jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

Podle § 267 odst. 1 písm. e) ZMJS samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak.

Podle § 267 odst. 3 písm. c) ZMJS rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v § 267 odst. 1 písm. e) ZMJS, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovně posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

Jak vyplývá z obsahu trestního spisu, německá strana v daném případě v příslušném osvědčení deklarovala, že věc byla projednána v písemném řízení, tj. v nepřítomnosti T. V. [viz § 267 odst. 1 písm. e) ZMJS] a potvrdila, že T.V. byl v souladu s německým právem poučen o právu na podání opravného prostředku [viz § 267 odst. 3 písm. c) ZMJS]. Obecně vzato není důvod tvrzení německé strany, že rozhodnutí Obvodního soudu Mnichov (včetně poučení o právu na podání opravného prostředku) bylo T. V. doručeno, zpochybňovat. Nicméně v situaci, kdy k osvědčení bylo toto rozhodnutí připojeno pouze v němčině (jakkoli překlad rozhodnutí nemusí odsuzující stát k osvědčení přikládat), je třeba vyhodnotit, jestli bylo toto rozhodnutí T.V. doručováno v češtině nebo v němčině a jestli rozumí německy. Pokud by mu bylo doručeno pouze v němčině a pokud by němčině nerozuměl, nebylo by možno učinit závěr, že byl řádně poučen ve smyslu § 267 odst. 3 písm. c) ZMJS.

Pro úplnost je třeba dodat, že čl. 5 odst. 3 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie z 29. 5. 2000 stanoví, že lze-li předpokládat, že adresát nezná jazyk, ve kterém je písemnost vyhotovena, je třeba přeložit ji nebo alespoň její důležité části do jazyka (jednoho z jazyků) členského státu, na jehož území se adresát nachází; pokud je orgánu, který písemnost vydal, známo, že adresát zná pouze jiný jazyk, musí být písemnost nebo alespoň její důležité části přeloženy do tohoto jiného jazyka.

Současně doplňuji, že pochybnosti vyvolává též poučení v rozhodnutí Obvodního soudu Mnichov v tom smyslu, že písemné vyjádření (zřejmě odpor proti trestnímu příkazu) musí být podáno v němčině.

S ohledem na výše uvedené lze mít proto za to, že Okresní soud v Třebíči se naznačenou problematikou důsledně nezabýval, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí přinejmenším předčasné. Odstranění pochybnosti o jazyku, v němž bylo rozhodnutí Obvodního soudu Mnichov T.V. doručováno, by bylo významné nejen v návaznosti na zkoumání důvodu pro neuznání podle § 267 odst. 1 písm. e), odst. 3 písm. c) ZMJS, ale též v návaznosti na existenci obecného důvodu pro odmítnutí mezinárodní justiční spolupráce podle § 5 odst. 1 ZMJS, který spočívá v rozporu s ústavním pořádkem České republiky nebo s takovou zásadou právního řádu České republiky, na které je třeba bez výhrady trvat, a který pokrývá veškeré postupy podle ZMJS, takže se uplatní i v řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu EU o peněžité sankci nebo jiném peněžitém plnění, i když není ve výčtu důvodů pro neuznání v § 267 odst. 1 ZMJS výslovně uveden. Důvod pro odmítnutí mezinárodní justiční spolupráce podle § 5 odst. 1 ZMJS nepochybně zahrnuje i právo na tlumočníka v trestním řízení.

2. Absence výroku o výkonu peněžité sankce nebo jiného peněžitého plnění uložených uznaným rozhodnutím německého soudu v uznávacím rozhodnutí.

Podle § 268 odst. 1 ZMJS, nejde-li o případ uvedený v § 264 odst. 2 nebo 3 nebo v § 266 odst. 1 ZMJS, anebo není-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se peněžité sankce nebo jiné peněžité plnění uložené tímto rozhodnutím vykoná.

Výše citovaným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči bylo rozhodnuto pouze o tom, že se na území České republiky uznává předmětné rozhodnutí Obvodního soudu Mnichov (včetně peněžitého trestu a nákladů řízení). Z citovaného § 268 odst. 1 ZMJS však jednoznačně vyplývá, že je-li za stanovených podmínek rozhodováno, že se rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie o peněžité sankci nebo jiném peněžitém plnění na území České republiky uznává, má být též současně rozhodnuto, že se zde peněžité sankce nebo jiné peněžité plnění uložené uznaným rozhodnutím jiného členského státu Evropské unie vykonají. Výrok o tom, že se peněžité trest a povinnost k náhradě nákladů řízení uložené rozhodnutím Obvodního soudu Mnichov na území České republiky vykonají, však v rozsudku Okresního soudu v Třebíči učiněn nebyl. Za této situace ho nelze považovat za způsobilý k výkonu (viz § 270 ZMJS).

3. Absence určitého výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení v uznaném rozhodnutí německého soudu

Jak vyplývá z § 261 odst. 1 písm. a) a c) ZMJS, podle (v dané věci aplikované) hlavy VI dílu 1 se postupuje při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí jiného členského státu (tedy předmětem uznání a výkonu je rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, nikoli osvědčení), kterým byl uložen peněžité trest nebo pokuta, nebo kterým bylo rozhodnuto o povinnosti osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, k náhradě nákladů řízení, v němž byla osoba odsouzena za trestný čin nebo postižena za jiný delikt, ve prospěch státu.

Uznaným rozhodnutím Obvodního soudu Mnichov byl T.V. uložen peněžité trest ve výši 600 EUR a povinnost k náhradě nákladů řízení, jejichž výše však nebyla v tomto rozhodnutí vyčíslena. Výše nákladů řízení tak byla vyčíslena pouze v osvědčení. Proto T.V. nemohl být v

řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie o peněžité sankci nebo jiném peněžitém plnění zavazován k povinnosti nahradit náklady řízení. Pokud totiž povinnost uhradit peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění nevyplývá dostatečně určitě přímo z uznávaného rozhodnutí (nezáleží na tom, zda přímo z odsuzujícího rozhodnutí, nebo ze samostatného rozhodnutí o nákladech řízení, navazujícího na odsuzující rozhodnutí), nelze ji v uznávacím řízení nad rámec uznávaného rozhodnutí přidávat, resp. určovat. Žádné další samostatné rozhodnutí o nákladech řízení německou stranou k uznání a výkonu předloženo nebylo a osvědčení, v němž byla výše nákladů řízení specifikována, nemá povahu rozhodnutí, ale jen formulářové žádosti o uznání a výkon rozhodnutí. Osvědčení je totiž pouze pomocným dokumentem, který má poskytnout stanovené informace o rozhodnutí o peněžité sankci nebo jiném peněžitém plnění a řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, a tím usnadnit orientaci v rozhodnutí o peněžité sankci nebo jiném peněžitém plnění, neboť zatímco osvědčení má předepsanou jednotnou strukturu, forma a obsah rozhodnutí o peněžité sankci nebo jiném peněžitém plnění se v různých členských státech Evropské Unie liší.

4. Výše nákladů řízení

Jak již bylo řečeno, výše nákladů řízení stanovená německou stranou v osvědčení činí 60 EUR, přičemž tato úhrada je požadována v souvislosti s uložením peněžitého trestu ve výši 600 EUR, resp. vedle tohoto peněžitého trestu.

Podle § 267 odst. 1 písm. f) ZMJS platí, že samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud uložený peněžitý trest nebo plnění je nižší než 70 EUR.

Citované ustanovení nedává zcela explicitní odpověď na otázku, zda uvedenou výši (70 EUR) musí překročit každá peněžité sankce nebo plnění zvlášť, nebo zda stačí, když ji překročí součet peněžitých sankcí nebo plnění uložených jedné osobě v jednom řízení. V dané souvislosti jistě nelze přehlédnout účel čl. 7 odst. 2 písm. h) Rámcového rozhodnutí rady 2005/214/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut [jehož vnitrostátní provedení v českém právním řádu představuje zmíněný § 267 odst. 1 písm. f) ZMJS], jímž je realizace zásady proporcionality, což v podmínkách citovaného rámcového rozhodnutí, které zahrnuje nejen uznávání a výkon rozhodnutí v trestních věcech, ale např. i uznávání a výkon rozhodnutí o pokutách ukládaných v rámci tzv. správního práva trestního, znamená odfiltrování zcela bagatelních rozhodnutí, tj. především rozhodnutí správních orgánů o pokutách. Současně je však třeba dovodit, že jednotlivé druhy peněžitých sankcí nebo plnění mají rozdílné režimy výkonu (viz § 270 odst. 1 až 3 ZMJS). To znamená, že podmínka ve smyslu § 267 odst. 1 písm. f) ZMJS musí být splněna pro každou peněžitou sankci nebo plnění zvlášť. Popsané pravidlo však Okresní soud v Třebíči nerespektoval a ve vztahu k nákladům řízení uznal nárok na plnění nižší než 70 EUR.

Nad rámec těchto věcných pochybení lze vytknout napadenému rozhodnutí soudu také některé formální vady. O uznání rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie o peněžité sankci nebo plnění bylo rozhodnuto rozsudkem, ač mělo být rozhodnuto usnesením, neboť v dílu 1 hlavy VI části páté ZMJS není stanoveno, že má být rozhodováno rozsudkem (viz § 119 odst. 1 trestního řádu), naopak v § 269 ZMJS se řeší řízení o stížnosti, tedy řádném opravném prostředku proti usnesení. Dále je třeba dodat, že přepočtení peněžité sankce nebo jiného peněžitého plnění uložených rozhodnutím jiného členského státu Evropské unie z cizí měny na českou měnu ve výroku rozhodnutí o uznání a výkonu má podklad v § 268 odst. 5 ZMJS, které ve výrokové části absentuje. Rovněž mám za to, že nebylo-li rozhodováno o přeměně peněžitého trestu na pokutu, byl odkaz na § 268 odst. 2 ZMJS ve výroku rozsudku naopak nadbytečný.

Závěrem pro úplnost dodávám, že podle § 12 odst. 10 trestního řádu se trestním řízením rozumí i řízení podle zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních a podle § 3 odst. 1 ZMJS nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li jím některá otázka upravena, použije se trestní řád. Není tedy pochyb, že stížnost pro porušení zákona lze podat i proti rozhodnutím učiněným podle zákona o mezinárodní justiční spolupráci.

Po pečlivém posouzení všech skutečností, zjištěných v rámci přezkumného řízení, mám za to, že napadeným rozhodnutím Okresního soudu v Třebíči, jakož i v řízení mu předcházejícím, byl porušen zákon primárně v neprospěch obviněného T. V.

Navrhuji proto, aby Nejvyšší soud České republiky:

- 1) Podle § 266 odst. 7 trestního řádu odložil výkon rozhodnutí, proti němuž je podána stížnost pro porušení zákona;
- 2) Podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 4. 2014 sp. zn. 3 Nt 2510/2014 byl porušen zákon v neprospěch obviněného T. V., a to v ust. § 5 odst. 1, § 261 odst. 1 písm. c), § 267 odst. 1 písm. e), f), odst. 3 písm. c) a § 268 odst. 1, 2 ZMJS;
- 3) Podle § 269 odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek a rovněž další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a
- 4) podle § 270 odst. 1 trestního řádu přikázal Okresnímu soudu v Třebíči, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [11 Tz 54/2016](#)
[11 Tz 54/2016- II.](#)